

Wyższe sterowanie i jedyne miejsce wyboru

Dlaczego człowiek nie wybiera swoich pragnień, lecz może wybrać środowisko

Ścieżka: In Lumen | Poziom 7 | Artykuł 10 z 10

Najtrudniejszy paradoks systemu

Jeżeli rozwój odbywa się według praw, Reszimot budzą kolejne stany, a światło prowadzi Kli ku naprawie, człowiek nie ma wolnej woli w potocznym znaczeniu: nie tworzy swoich pragnień, myśli, cech ani kolejnych stanów. Model kabały wskazuje jednak jedno miejsce wyboru — środowisko, pod którego wpływem realizuje się ujawniony materiał.

[Przekaz tradycji] Materiał pragnienia, kolejność Reszimot i ogólny cel rozwoju nie są wybierane przez jednostkę. Również jej bezpośrednie reakcje wynikają z otrzymanych właściwości i działających wpływów. Jedyne wybór dotyczy środowiska: ludzi, książek, nauczyciela, wartości i praktyk, którym człowiek pozwala kształtować ważność celu.

Człowiek nie tworzy drogi ani własnej odpowiedzi niezależnie od przyczyn. Wybierając środowisko, wybiera natomiast wpływ, który będzie formował jego kolejne rozróżnienia i reakcje.

Co pozostaje poza wyborem

Nie wybieramy miejsca urodzenia, podstawowych cech organizmu, wielu wydarzeń ani pierwszej reakcji pragnienia. Nie wybieramy tego, że brak zostaje odczuty jako nacisk. Nie wybieramy również końcowego prawa podobieństwa właściwości, jeśli przyjmujemy model kabały.

Uznanie tych ograniczeń nie jest fatalizmem. Jest odrzuceniem iluzji całkowitej kontroli. Człowiek często obwinia się za pojawienie się pragnienia, jakby sam je wyprodukował, albo przypisuje sobie zasługę za warunki, które otrzymał.

[Objaśnienie redakcyjne] Odpowiedzialność dotyczy więc przede wszystkim tego, jakie środowisko człowiek wybiera i jakie wpływy świadomie wzmacnia.

Dwie drogi realizacji

Tradycja opisuje możliwość rozwoju pod naciskiem cierpienia albo poprzez świadome przyciąganie wpływu naprawiającego. Cel procesu pozostaje ten sam, lecz droga może być odczuwana jako przymus kolejnych kryzysów albo jako coraz bardziej świadoma współpraca.

Nie należy z tego wyciągać wniosku, że każde cierpienie jest bezpośrednią karą za brak duchowej pracy. Przyczyny zdarzeń materialnych są złożone, a moralizowanie cierpienia jest nieodpowiedzialne.

Model mówi o ogólnej funkcji braku: to, czego pragnienie nie potrafi jeszcze użyć prawidłowo, ujawnia sprzeczność i nacisk ku zmianie.

Wybór środowiska

Człowiek nie steruje bezpośrednio swoimi pragnieniami ani myślami. Może jednak wybierać środowisko, które będzie je kształtować. Środowisko obejmuje ludzi, teksty, nauczyciela, praktyki, media i codzienne rytuały uwagi.

[Przekaz tradycji] Wybór środowiska jest centralnym miejscem wolności, ponieważ środowisko określa ważność celu. Jeżeli korzyść własna otrzymuje stałe potwierdzenie, Reszimoto realizują się w naturalnym kierunku. Jeżeli wzrasta ważność obdarzania i jedności, pojawia się możliwość innej odpowiedzi.

Nie oznacza to manipulowania sobą przez propagandę. Zdrowe środowisko powinno wspierać rozróżnianie, odpowiedzialność i dobrowolność, a nie znosić krytyczne myślenie.

Prośba jako działanie, nie ucieczka

Człowiek nie potrafi sam wytworzyć właściwości, której nie posiada. Może jednak dojść do precyzyjnego braku tej właściwości. W języku tradycji taki brak staje się modlitwą lub MAN - prośbą niższego o działanie wyższego światła.

Prośba nie zastępuje działania w relacjach i codziennym życiu ani naprawienia wyrządzonej szkody. Dotyczy zmiany intencji i właściwości, której nie da się uzyskać samą kontrolą zachowania.

Im bardziej człowiek widzi własną niemożność obdarzania bez ukrytej korzyści, tym bardziej jego prośba przestaje być formułą, a staje się rzeczywistym Kli.

Udział w naprawie

Naprawa nie oznacza zniszczenia egoistycznego materiału. Oznacza stopniowe włączanie kolejnych warstw pragnienia w intencję obdarzania. Człowiek uczestniczy w tym procesie przez rozpoznanie stanu, wybór wpływu, pracę w relacji, studium i prośbę.

Wyższe światło dokonuje zmiany formy; człowiek przygotowuje brak i warunki. Ta współpraca chroni przed dwiema skrajnościami: przekonaniem, że wszystko zależy od osobistej siły, oraz biernym oczekiwaniem, że system wykona pracę bez udziału jednostki.

Nie jest to swoboda wybierania dowolnego celu ani niezależnego wytwarzania własnej odpowiedzi.

Jest to możliwość wejścia pod wpływ środowiska, które podnosi znaczenie naprawy, obdarzania i połączenia ponad znaczenie bezpośredniej korzyści własnej.

Wyższe sterowanie nie jest prywatnym scenariuszem

Potoczne myślenie duchowe często przedstawia każde zdarzenie jako specjalną wiadomość skierowaną do konkretnej osoby. Taka interpretacja łatwo prowadzi do nadawania przypadkom arbitralnego znaczenia.

W modelu kabały wyższe sterowanie oznacza działanie praw prowadzących cały system ku podobieństwu właściwości i połączeniu. Jednostkowe zdarzenia mogą uczestniczyć w tym procesie, ale człowiek bez osiągnięcia nie zna pełnego rachunku przyczyn.

Uczciwa postawa nie brzmi: „wiem, dlaczego to mi się przydarzyło”. Brzmi: „nie znam pełnego sterowania, ale mogę sprawdzić, jakiego kierunku użycia pragnienia wymaga ode mnie obecny stan”.

Granice odpowiedzialności

Rozpoznanie wyższego sterowania nie oznacza, że człowiek zna przyczynę każdego zdarzenia ani że powinien przypisywać sobie odpowiedzialność za cały bieg rzeczy. Jego dostępne pole wyboru zaczyna się i kończy na środowisku, któremu pozwala określać ważność celu.

Człowiek nie wybiera pierwszego impulsu ani samodzielnie nie produkuje późniejszej reakcji.

Może jednak budować środowisko, którego wpływ zmieni dalszy przebieg jego rozwoju.

To wąskie miejsce wyboru nie daje pełnej kontroli. Decyduje jednak, pod jakim wpływem zostanie zrealizowany materiał, którego człowiek sam nie wybrał.

Praktyka końcowa całego poziomu

Wybierz aktualny stan, którego nie zamawiałeś: brak, konflikt, pytanie albo zmianę. Podziel kartkę na trzy części. W pierwszej zapisz, czego rzeczywiście nie wybierasz. W drugiej - jakie wpływy i środowisko możesz wybrać. W trzeciej - jakiej właściwości brakuje ci, aby odpowiedzieć inaczej.

Nie próbuj natychmiast rozwiązać stanu. Celem jest odnalezienie środowiska, które wzmocni właściwy kierunek pracy.

Poziom In Lumen kończy się nie deklaracją poznania, lecz precyzyjniejszym Kli: pragnieniem, które rozumie mechanizm, zna granice własnej wiedzy i jest gotowe prosić o zmianę formy.

Zamknięcie poziomu 7

Dziesięć artykułów In Lumen tworzy ciąg: pragnienie otrzymywania, Or i Kli, Cincum, Masach, Or Chocer, Reszimot, poziomy duszy, punkt w sercu, różnica między wiarą a poznaniem oraz jedyne miejsce wyboru w wyższym sterowaniu.

Nie są to osobne metafory. Opisują jeden proces: materiał stworzenia zostaje uświadomiony, ograniczony, wyposażony w ekran, uformowany przez odpowiedź obdarzania i prowadzony przez kolejne zapisy ku coraz większej zgodności właściwości.